I. M. ȘTEFAN
MISIUNE SPECIALĂ
13
CLUBUL TEMERARILOR

I. M. ŞTEFAN

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

II

EDITURA TINERETULUI

Coperta de ALBIN STĂNESCU

S.O.S.

Trecuseră încă două zile.

Vremea se răcea mereu şi pe mare se iviseră primele sloiuri răzleţe.

Palid şi slăbit din cauza pierderii de sînge pe care o suferise, căpitanul sorbea cafeaua turcească dintr-o ceaşcă înaltă, galbenă şi studia, pentru a nu ştiu cîta oară, mesajul descifrat de Simion. Deşi radiotelegrafistul nu cunoştea limba italiană, asemănarea acesteia cu limba română îi îngăduise să se descurce destul de bine în traducerea textului.

— Pe cinstea mea, îi spunea Gunnar Krag Hedei, Breazu ăsta ne-a ajutat să scăpăm de un individ foarte periculos. Nici n-am bănuit că Lombardi avea un spion la bord!

— Fără îndoială că pentru Dick era şi bomba de plastic a individului aceluia de la Namsos pus de Arne pe fugă, remarcă Heda. Dar mă întreb dacă Strîmbul nu se temea că „Vasco da Gama" va exploda o dată cu el? Doar Sharpley ar fi trebuit s-o detoneze!

— Naiba ştie. Se gîndea pesemne s-o pună cînd vasul ar fi fost ancorat undeva; de pildă pe coasta Insulei Urşilor, iar el ar fi coborît pe pămînt. De altfel, în bagajele lui am mai găsit un mijloc de

scufundare a vasului: un perforator electric cu motor propriu, care lucra cu foarte puțin zgomot.

— Putea găuri peretele vasului?

— Şi încă foarte repede. Arme l-a studiat. Este de fabricație japoneză.

— De la Erik Vigdal mai sînt veşti? întrebă Heda, după cîteva clipe de tăcere.

— Chiar astăzi dimineață Simion a intrat în legătură cu căpitănia. N-a venit încă nimic de la „Bergen". În schimb, zvonuri, cîte vrei. Şi cum marinarii sînt cam lăudăroşi, ba unii mint chiar de sting, s-au găsit destui care se grozăvesc că l-au văzut pe Olaf în ultima lor călătorie şi încă în puncte foarte îndepărtate unul de celălalt. De-ar fi să-i crezi, ar însemna că, la interval de 2—3 zile, „Pîinea lui Dumnezeu" a colindat din antipod în antipod, de parcă ar fi zburat cu un satelit artificial al Pămîntului.

— Poate că şi Strîmbul s-a lăudat cînd a povestit că l-a zărit pe tata, observă Heda.

— Nu cred. Eu ştiu cînd spun marinarii gogoaşe şi cînd nu. De altfel, ascultă acest fragment din mesajul către Lombardi interceptat de Simion: „...Am căutat să le defectez busola, dar cabina timonei este tot timpul supravegheată. N-ai însă grijă. Dacă vremea e bună, în mai puțin de o săptămînă vom fi pe insulă, chiar înaintea oamenilor

delfinului dumitale. Acolo, şoarecii coboară, iar eu mă pun pe nuntit. Numai să nu vină şi balena..."

— Nunta să fie... scufundarea vasului? întrebă Heda.

— Asta presupun şi eu. Iar şoarecii sîntem fără îndoială noi.

— Dar „delfinul"?

— Lombardi o fi aranjat din Oslo o nouă expediție. Umbla doar şi la Trondheim după aşa ceva. Pesemne că vrea să afle cu orişice preț ce s-a întîmplat cu tatăl tău, mai precis cu misiunea pe care i-a încredințat-o.

— Şi balena? Cine să fie balena?

— Asta nu mai ştiu. Dacă delfinul e într-adevăr un vas al lui Lombardi, din spusele acestuia pare să reiasă că balena este un altul, într-un anumit sens rival, de care el se teme. Dar „Delfinul" şi „Balena" ar putea să fie nu numai nume de vase, ci şi denumiri ale unor grupuri, ale unor bande. Nu uita că în ajunul plecării noastre din Trondheim, Lombardi a fost şi el atacat de nişte bandiți.

În orice caz, Dick Sharpley ăsta a fost tare viclean. S-a priceput să ne cîştige încrederea, poate fiindcă urmărea să-l lăsăm să păzească singur vasul, cînd vom ajunge pe insulă. Noi l-am considerat un fel de păcătos pocăit, pe care cinstea acordată de mine l-a prefăcut peste noapte din lup în miel, iar el şi-a făcut mendrele. Dacă nu ar fi fost

surprinse şi identificate semnalele, o păţeam rău de tot, Heda.

„...Nu uitaţi să-mi spuneţi unde e «cuibul» pe insulă, ca să aştept acolo delfinul vostru. Găsesc de toate în cuib?" — mai citi căpitanul. Înţelegi, Heda? Şi asta îmi pare clar! Pe Insula Urşilor trebuie să fie o cabană sau vreun adăpost într-o peşteră, iar Strîmbul se interesa dacă sînt bine aprovizionate. Ce nu înţeleg însă, e ce-au găsit cu toţii pe Insula Urşilor. Niciodată n-am auzit c-ar fi acolo cine ştie ce puncte de atracţie: cîteva mici zăcăminte de cărbuni şi fosfaţi, iar la sud de insulă se află cîteodată bancuri de peşti.

— Cîţi locuitori are insula?

— În total vreo trei sute, ceea ce înseamnă că e un pămînt în imensa lui majoritate pustiu...

— Spuneţi-mi, domnule Krag, aţi vorbit cu Bob Lindsay?

— Da, Heda. Chiar ieri. Cînd i-am spus că Ali Hasan a pălăvrăgit, şi-a descărcat şi el sufletul. Mi-a confirmat descoperirea căpitanului şi uneltirile şefului de echipaj, care voia să pună mîna pe aur. Ali Hasan căuta mereu să-i aţîţe împotriva comandantului. Pe cei cîţiva marinari care aflaseră despre furtul hărţii, care indica poziţia comorii, îi ameninţa cu moartea dacă vor spune ceva. Bob era unul dintre ei.

— Şi la prima anchetă n-a mărturisit nimic?

— Absolut nimic, Heda. Ali Hasan era un cuțitar feroce şi Lindsay se temea de el. Acum l-am convins însă să transmită o mărturie completă prin radio, pentru înlesnirea anchetei.

Krag se întrerupse, căci în uşa salonului se ivise Simion Breazu, cu o hîrtie în mînă. Radiotelegrafistul se oprise în prag. Era peste măsură de emoționat, încît abia putu să vorbească:

— Un apel S.O.S., căpitane!

Odin se apropie repede de el.

— Au indicat coordonatele?

— Sînt la vreo 30 de kilometri la sud-sud-vest de insula Jan Mayen.

— De la cine e apelul? întrebă Heda, cu un glas care nu mai părea să fie al ei.

— De la „Bergen" — de la căpitanul Olaf Thördal. Vasul vine dinspre Insula Urşilor. Sînt în plină furtună şi se scufundă... Apelul s-a întrerupt brusc.

Jonas Limarson era la timonă şi căpitanul Krag îi transmise să schimbe imediat direcția spre vest. Stîncoasa insulă Jan Mayen, aparținînd şi ea Norvegiei, se găsea mult mai la sud decît Insula Urşilor, cam la mijlocul drumului între arhipelagul Svalbard şi Islanda.

— Iar tu — se adresă el lui Simion — comunică-i imediat lui Erik Vigdal conținutul apelului. Să dea alarma. Explică-i că noi nu putem ajunge acolo înainte de două zile. Poate există vreun elicopter

liber, din patrula norvegiană de salvare. Sau poate că vreun vapor se găseşte în imediata apropiere a naufragiului. Comunică-mi neîntîrziat ce ți-a răspuns.

Căpitanul voia tocmai să iasă din salon, ca să determine poziția vasului şi să indice precis direcția de navigație, cînd ochii îi căzură asupra Hedei. Sîngele i se scursese din obraz. Se apropie de ea şi-i puse mîna uriaşă pe umăr:

— Curaj, fata mea. Şi Odin şi „Pîinea lui Dumnezeu" s-au luptat nu o dată cu stihiile dezlănțuite. Au ştiut să le învingă. Acum cel puțin ştim că Olaf trăieşte.

Heda nu-i răspunse şi căpitanul părăsi, grăbit, salonul.

Fiica lui Olaf Thördal îşi amintea de fratele ei mai mare, de bălaiul Alf, care ajunsese căpitan la numai 25 de ani, dar nu se mai întorsese dintr-o vînătoare de balene în mările Sudului, de vărul ei, Björn, care pierise într-un uragan din Golful Mexicului, de mamele, soțiile şi fiicele îndoliate pe care le întîlneai, la tot pasul, în port. Şi i se păru că stîncile înalte, care străjuiau fiordul natal, se smulseseră din pămîntul norvegian şi veneau spre ea. Veneau spre ea, ca pădurea răzbunătoare din *Macbeth*, gata s-o zdrobească.

— Mare blestemată! izbucni Heda cu furie, îngropîndu-şi fața în palme. Vrăjitoare vicleană!

Rămase o vreme aşa, copleşită. Pe vas începuse tumultul. Echipajul aflase vestea şi zgomotul paşilor şi al glasurilor ajungea pînă în salon. Duduitul motoarelor devenise mai puternic.

Încetul cu încetul, Heda îşi redobîndi stăpînirea de sine. Îi păru bine că numai căpitanul fusese martorul slăbiciunii ei. Era doar fiica lui Olaf Thördal, sora tînărului căpitan Alf Thördal, urmaşă a atîtor generaţii de cutezători! În adîncul sufletului, iubea şi ea marea, marea aceasta capricioasă şi crudă, dar cutremurătoare în măreţia ei.

FLOAREA VERDE

Trecuseră de mult de locul naufragiului, unde sosiseră cu mult prea tîrziu. Nu descoperiseră nimic pe marea devenită iarăşi calmă, aşa cum nimic nu descoperise nici elicopterul trimis acolo de Erik Vigdal, cu două zile în urmă şi nici vapoarele aflate în apropierea locului scufundării.

Acum, în zorii celei de-a cincisprezecea zile a călătoriei, „Vasco da Gama" se apropia de mica insulă Jan Mayen, a cărei suprafaţă abia depăşea 370 de kilometri pătraţi, dimensiune modestă, compensată însă printr-un relief foarte agitat: din depărtare, părea spatele unui animal uriaş, o dihanie cu două cocoaşe, ce se scălda în mare. Aci

era cel mai apropiat pămînt unde s-ar fi putut refugia cei de pe „Bergen”: un pămînt stîncos, vulcanic, dominat de sălbaticul Beerenberg — „Muntele Urşilor” — acoperit de gheţari, care fusese adesea comparat cu un uriaş corn de rinocer. Se ridica semeţ, pînă la o înălţime de 2.335 de metri.

Insula era locuită doar de personalul restrîns al unei staţiuni de radioemisie şi al unei staţiuni meteorologice, pentru care se construise o clădire mică, ascunsă de vînturile puternice, într-un loc mai ferit.

Conform planului stabilit, iahtul porni să înconjoare insula, în timp ce Odin, împreună cu Arne, Heda şi doi marinari tineri coborîră cu barca la mal, într-un golf natural, unde acostau rarele ambarcaţiuni care ajungeau pe aici.

Începură o cercetare amănunţită, pe malul stîncos, alcătuit din roci vulcanice. De multă vreme, nimeni nu părea să mai fi pus piciorul pe acolo. Arne, împreună cu unul dintre marinari, se duseră pînă la clădirea staţiunilor ştiinţifice. Era pustie şi îngheţată: pe uşă găsiră un anunţ din care reieşea că un cutremur defectase instalaţiile de electricitate şi încălzire, obligîndu-i pe cei opt specialişti să părăsească temporar insula.

Vegetaţia ţărmului era foarte săracă, mai ales că în septembrie dincolo de Cercul Polar se apropie iarna. Predominau muşchii sfagnum şi lichenii de

Islanda, presărați ici-colo, dar observară şi cîteva firave plante alpine, cu flori galbene, mici, în locurile mai ferite de vînturi. În ce priveşte animalele, erau destul de numeroase. Pe mal, morse cu colți lungi şi piele lucitoare se strînseseră în mari familii, iar mai în interior zăriră, în cîteva rînduri, iepuri polari, lupi arctici şi chiar un urs alb. Dintre toate vietățile, cele mai numeroase erau aci păsările — pescăruşi guralivi, pagofile albe, presuri de zăpadă, care zburau foarte jos, fără frică, asurzindu-i cu țipetele lor. Se vedea cît colo că oamenii se arătau rar pe acest pămînt neprimitor, că nu ajunseseră încă să înspăimînte vietățile cu detunătura puştii ucigaşe.

Rătăceau de vreo cîteva ceasuri pe insulă, cînd trei rachete verzi, de semnalizare, se arătară pe cer dinspre mare. Era convenit ca, în felul acesta, cei de pe „Vasco da Gama" să anunțe că nu descoperiseră nici o urmă. Dacă ar fi descoperit ceva, rachetele trebuiau să fie roşii. Odin răspunse la rîndul lui, cu ajutorul pistolului de semnalizare.

Pentru a explora o suprafață cît mai mare a insulei, se hotărîră să se despartă în două grupuri. Arne şi cei doi marinari urmau să escaladeze unul din vulcanii insulei, de unde se deschidea o perspectivă foarte largă, în timp ce Gunnar Krag şi Heda aveau să studieze mai departe coasta.

Vremea se menținea relativ bună, favorizîndu-le planurile.

*

* *

Trecuseră trei ore de la despărțire, cînd Odin şi Heda zăriră rachetele luminoase lansate de Arne şi ai săi. Escaladarea reuşise, neaşteptat de repede, dar rachetele erau tot verzi.

Între timp, căpitanul şi fiica lui Thördal făcuseră mulți kilometri de-a lungul coastei. Krag păstra una dintre acele tăceri îndărătnice, care la el putea avea multe înțelesuri.

— Dac-ar fi ajuns pînă aci, ar fi lăsat desigur un semn în golful unde am acostat! zise Heda, dezamăgită. Mi-e teamă că degeaba explorăm deşertul ăsta. E drept... în ce alt loc s-ar mai putea afla?

În ce alt loc? gîndea căpitanul, fără să-şi mărturisească temerile. Acest „alt loc" putea fi fundul mării, mormîntul atîtor marinari încercați.

— Nu pot pricepe ce s-a întîmplat! spuse Heda, cu un tremur în glas. De ce s-a ascuns tata de noi toți, nedîndu-ne nici o veste pînă la acel tragic S.O.S.? De ce au încercat toți tîlharii aceia să-ți zădărnicească expediția? De ce ne urmăreşte Lombardi cu atîta asiduitate? Cum de s-a lăsat tata antrenat în misiunea aceasta, legată de interesele destul de

suspecte ale unei firme suedeze? Simt că sînt în joc forțe pe care noi nici nu le bănuim.

Odin continua să tacă.

Toate întrebările acestea îl frămîntau şi pe el. Nu le cunoştea răspunsul, dar ceea ce înțelegea era că Olaf Thördal se angajase într-o treabă foarte primejdioasă, în care se înfruntau rivali puternici. Era convins că făcuse acest lucru pentru a ieşi din situația de strîmtorare în care ajunsese după ultimele călătorii, sfîrşite destul de prost. Deşi „Pîinea lui Dumnezeu" era foarte iubit printre oamenii mării, datorită blîndeței şi înțelepciunii lui, mai erau şi destui care făceau haz pe seama ghinioanelor sale. De trei ori în ultimele două decenii vapoarele comandate de el se scufundaseră datorită ciocnirii cu alte vase în porturi. Acum un an, cînd comanda un vapor frigorifer, cu o mare încărcătură de carne din Argentina, instalația de refrigerare se stricase şi întreaga marfă se alterase.

Se făcuseră anchete şi nimeni nu-i descoperi nici o vină. Clauzele din contracte erau însă, în asemenea împrejurări, foarte severe.

Thördal găsea tot mai greu armatori care să-i ceară să le conducă vasele. Desigur că atunci cînd Lombardi se ivise, „Pîinea lui Dumnezeu" aştepta de multe luni ca cineva să-i încredințeze vreo navă şi fusese de aceea o pradă uşoară...

În timp ce pietrişul scrîşnea sub paşii săi grei, Gunnar Krag se gîndea la toate acestea. Din cînd în cînd se întorcea, făcîndu-i semn Hedei să nu rămînă în urmă şi barba lui mare se clătina o dată cu capul.

Unde avea să-l mai caute? Furtuna împinge foarte repede bărcile de salvare. Dac-ar fi putut măcar afla direcţia în care bătea vîntul în ziua naufragiului! Dar trecutul era mut şi nu se destăinuia în nici un fel.

Se auzi un lătrat ascuţit şi tînguitor. Speranţa îi miji iar în suflet, dar nu era decît o vulpe polară, un animal graţios, cu blană albă ca zăpada, care fugi de cum zări oameni...

— Priveşte, domnule, Krag! strigă deodată Heda.

Odin observase însă înaintea ei fenomenul. Dinspre un defileu îngust, înghesuit între stînci, curgea spre mare o apă ciudată, deasupra căreia pluteau aburi verzui.

Heda fugi într-acolo.

— Aburi fierbinţi! exclamă ea.

Amîndoi o porniră de-a lungul cursului de apă, în susul cheilor. Aci, între stîncile înalte, viaţa pulsa cu mult mai puternic, ca într-o seră naturală. Ienuperi bogaţi, cu crucile verzi, întinse ca nişte aripi de vulturi, acopereau suprafeţe destul de mari şi se fixaseră chiar şi în scobiturile stîncilor. În locurile cele mai ferite, smocuri de iarbă şi tufe de flori păreau să aducă mesajul unei alte lumi.

— Căldura le-a dat aci viață! spuse Heda, impresionată de spectacol.

— Apa e atît de fierbinte, încît izvorul nu poate fi departe, observă căpitanul.

Şi, într-adevăr, nu avură mult de urcat pînă la izvor. Apa clocotindă țîşnea cu putere din cîteva găuri aflate în stîncă, la o înălțime apreciabilă şi cădea în cascadă, învăluind locul într-o ceață de smaragd, care vibra neîncetat.

— Probabil că sînt izvoare de curînd formate, poate de cîțiva ani, remarcă Odin. Altfel, locul ar fi desigur însemnat pe hărțile insulei.

Observară că apa curgea la vale prin două albii, amîndouă formate inițial de torenții de ploaie. Una era cea pe care urcaseră spre izvor, iar cealaltă alcătuia un unghi drept cu prima, coborînd spre coastă printr-o vale bolovănoasă, dar presărată de asemenea, ici-colo, cu vegetație. Acolo predominau trandafiri polari — Dryas interfolia — cu petalele lor albe, strălucitoare.

Se hotărîră să se întoarcă la țărm prin cea de a doua albie, deşi drumul părea mai anevoios şi cu mult mai întortocheat. Valea era foarte îngustă şi, în două rînduri, trecură pe sub bolți de piatră, formate în masivul stîncos.

Într-un singur loc, valea se lărgea. Acolo se formase un mic lac.

— Ştii, Heda, spuse căpitanul pe neaşteptate: într-un loc care semăna grozav cu ăsta, din sudul Norvegiei, mi-a salvat cîndva Olaf viaţa.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— E mult de atunci. Eu eram un tînăr, iar el un adolescent. Şi apoi, ce te miră că nu ţi-a vorbit despre asta? Olaf nu era omul care să se laude cu isprăvile lui.

— Asta-i adevărat... Dar dumneavoastră nu ştiaţi să înotaţi?

— Înotam ca un peşte, dar m-a prins un vîrtej. Şi n-a lipsit mult să ne tragă pe amîndoi la fund. Cu forţe unite, am fost pînă la urmă noi mai tari...

Porniră mai departe. Cînd, după vreo două ceasuri de mers, marea se zări în depărtare, erau foarte osteniţi. În locul unde cheile se sfîrşeau, se aşezară, cu faţa către plajă. Aci se formase o adevărată oază de verdeaţă, protejată de stînci imense.

Heda îi arătă căpitanului o floare ciudată, aflată chiar la marginea poieniţei, unde începea nisipul.

— Ia te uită! O floare verde. Aşa ceva n-am mai văzut. Şi cît e de frumoasă!

— Pe cinstea mea, flori verzi nu există! spuse căpitanul, cu tonul unui profesor dezamăgit de neştiinţa elevului său.

Cînd o cercetară atent, se dovedi că „floarea” nu era o floare, ci cu totul altceva. Era o capsulă

străvezie, un glob cu reflexe albastre, în interiorul căruia se deosebea ceva galben, ca o frunză veştedă.

Căpitanul Krag luă globul în mînă şi îl examină cu gravitate. Apa pătrunsese înăuntru. Odin tăie, cu un gest grăbit, capsula cu briceagul şi cîteva clipe mai tîrziu ținea în mînă un petec de hîrtie, pe care nu mai erau vizibile decît cîteva cuvinte, şi acelea destul de şterse.

— Un mesaj de la Olaf! spuse Krag, ca să-i potolească Hedei nerăbdarea.

Apoi, scoase dintr-o trusă lupa şi citi, fără ca glasul să-i tremure:

— „Părăsit vasul «Bergen» la 4 septembrie, ora... şi 24 minute... scufundă... furtuna împinge barca... sud-vest... provizii... trei zile...”

Atît se poate descifra, continuă Gunnar Krag, după cîteva clipe. Înțelegi, Heda? Vasul a naufragiat în apropierea insulei Jan Mayen, iar echipajul a coborît într-o barcă, pe care furtuna o împingea spre sud-vest.

— Deci spre Islanda, dacă nu mă înşel!

— Întocmai, Heda. Capsula cu mesajul a fost însă purtată de vreun curent capricios spre această insulă şi aruncată de talazuri pe plaja unde ne aflăm acum.

BALENA SE ARATĂ

Se făcu ora 10. Arne Krag se plimba nervos prin parcul oraşului. Omul care îi dăduse întîlnire întîrzia şi inginerul era un fanatic al punctualității. Desigur, nu acesta era esențialul în cazul de față. Avea multe alte pricini pentru a fi intrigat şi neliniştit, dar evoluția imperturbabilă a acelor ceasului îl mînia, ca o jignire personală şi totul începu să-l indispună în jurul său.

Parcul acesta, pe care islandezii îl prețuiau atît de mult — promisiune a înverzirii insulei — îi apăru ca o caricatură: arborii scunzi, anemici, pe care îi ghicea înconjurați de o grijă fără margini, aveau ceva ridicol. Se lăsase ceață şi aerul, supraîncărcat cu umezeală, devenise apăsător.

Din cînd în cînd, Arne ridica privirea spre statuia, cu o alură ce îi părea exagerat de eroică, a lui Ingolfur Arnarson, vikingul care, cu peste un mileniu în urmă, ajunsese în acest „Golf al fumurilor", a cărui înfățişare dăduse capitalei islandeze numele: Reykjavik. Fumurile, adică aburii fierbinți, nu mai existau aci de mult, ba urbea era chiar numită în glumă „oraşul fără fumuri", dar casele nu se încălzeau cu lemne sau cu păcură: apa

fierbinte, țîşnită din pămînt, era adusă prin lungi conducte de piatră, în calorifere, bucătării şi băi.

Cît de mult ar fi vrut ca această întîlnire să-i prilejuiască dezlegarea enigmei, ca el, Arne Krag, să fie acela care să poată desface ghemul, tot mai încîlcit, al dispariției lui Olaf Thördal!

Reconstitui în minte întîmplările ultimelor zile. După descoperirea capsulei, se hotărîseră să navigheze spre sud-vest, direcția de care vorbea fragmentul de mesaj, spre „Thule, țara negurilor", cum numeau anticii Islanda. Aruncaseră ancora la Reykjavik, capitala micului stat, cu o populație ce nu atingea două sute de mii de locuitori şi cu cel mai vechi parlament din Europa. Nădăjduiseră că vor afla aci vreo veste, că vor găsi vreun indiciu care să-i ghideze mai departe.

Primul drum al lui Odin fusese la căpitănia portului. Descoperi într-adevăr că „Bergen" trecuse în luna mai pe la Reykjavik, deci la puțină vreme după ce „Pîinea lui Dumnezeu" plecase din Trondheim. Din acte rezulta că vasul rămăsese doar trei zile în port, şi declarase rută spre Godthaab, în Groenlanda, o destinație care putea fi tot atît de bine fictivă ca şi reală. De la plecare, nimeni nu aflase nimic despre „Bergen". Telegrafiind la Godthaab, căpitanul Krag se convinse că Olaf nu se arătase pe acolo.

A doua zi după ce ancoraseră la Reykjavik, Odin îl întîlnise, în centrul oraşului, pe Till Dagbert, un fost secund al său. La început, acesta se codi să vorbească despre cele ce ştia, dar pînă la urmă le dădu informaţii preţioase. Mai întîi le spuse că, printre oamenii care forfoteau în port în vremea cînd „Bergen" se odihnea în radă, cel puţin doi se învîrteau suspect de mult în apropierea vasului. Pe unul dintre ei îl zărise chiar luînd, pe ascuns, nişte fotografii ale pupei, unde erau depozitate o grămadă de materiale. Till profitase de ultima vizită la căpitănie a lui Olaf Thördal, pe care-l cunoştea de mult, pentru a-l avertiza asupra celor observate. „Pîinea lui Dumnezeu" îi mulţumise şi îi şopti cîteva cuvinte insului cu care venise, un om scund şi îndesat, care purta ochelari cu o ramă groasă şi neagră. Răspunsul acestuia fu un torent de invective la adresa unor duşmani pe care Till Dagbert nu-i cunoştea. Din discuţia ce urmase, i se întipăriseră totuşi în minte cîteva cuvinte: „...afurisita aia de balenă. Mi-a spus doar Lom..." Restul nu înţelesese. Apoi, secundul îl auzise pe Olaf vorbind, cu glas scăzut, despre Insula Urşilor şi despre nişte treburi însemnate care urmau să fie făcute acolo, pe o coastă pustie.

Till Dagbert văzuse cum la Reykjavik pe „Bergen" se încărcaseră cîteva lăzi cu maşini, dar ce fel de maşini erau, nu ştia nimeni să spună şi în port se

vorbea destul de mult despre această încărcătură. O dată cu ele, pe vas urcase şi omul care purta ochelari cu ramă groasă. Avea sub braţ o imensă servietă albastră, de care nu se despărţea niciodată. Gunnar Krag îşi amintise că şi Strîmbul pălăvrăgise despre un „om cu servieta albastră", pe care pretindea că l-ar fi zărit, lîngă Thördal, pe punte.

Till avusese prilejul să-l observe atent. Devenise parcă adevăratul stăpîn al vasului, consultîndu-se rar şi numai de formă cu căpitanul şi iscodind toate ungherele...

Arne Krag se uită din nou la ceas. Era de acum zece şi douăzeci de minute. Primise, puţin după ora opt dimineaţa, printr-un comisionar, scrisoarea aceea ciudată, semnată Willem, prin care era chemat să vină în parc la ora zece fără un sfert. Odin era tocmai plecat la căpitănie, iar Heda se dusese să viziteze nişte sere cu plante exotice. Nu avusese deci cui să lase vorbă unde pleca, deoarece în Simion nu avea încredere. Scrisese totuşi în grabă un bilet, pe care-l băgă în Jurnalul de bord al tatălui său.

Măsura pentru a nu ştiu cîta oară aleea din preajma statuii vikingului, cînd se trezi faţă în faţă cu un bărbat voinic, cu ochi mici, verzui. Purta un costum în carouri mari şi o bască cafenie în cap.

— Domnul Arne Krag, dacă nu mă înşel? întrebă insul.

— Întocmai, răspunse el, cu o voce din care răzbătea nemulțumirea. Dumneata eşti desigur Willem.

— Da, eu sînt. Scuzați-mă pentru întîrziere! continuă celălalt. Un accident m-a împiedicat să vin la timp.

— De tramvai sau de tren? întrebă ironic Arne, ştiind că în Islanda nu existau astfel de mijloace de transport.

Vocea celuilalt se muie în inflexiuni care voiau să îmbuneze.

— Vă rog, încă o dată, să mă iertați. Locuiesc la o fermă din apropiere şi am avut o coliziune cu un jeep, în timp ce veneam încoace. Sper ca folosul întrevederii să compenseze involuntara mea necuviință.

Arne îl privi atent, pe omul acesta volubil, care gesticula mult cînd vorbea. Îi amintea de Bob Lindsay, numai că avea o mustață mică, pătrată şi o cicatrice foarte vizibilă îi parcurgea fruntea. O clipă îi trecu prin minte că, poate, mustața şi cicatricea erau doar lipite.

— N-aş fi venit la întîlnire, spuse Arne, dar mă interesează cele ce vreți să-mi comunicați. Văd că cunoaşteți foarte bine scopurile expediției noastre.

— Aşa şi este... Dar nu vreți să ne plimbăm puțin? V-aş conduce cu automobilul meu prin împrejurimi, dar am fost nevoit să-l las la un atelier de reparații.

Ieşiră împreună din parc şi străbătură cîtva timp în tăcere străzile înguste şi regulate, mărginite de case solide, din cărămidă şi beton armat. Din cînd în cînd, se observau unul pe altul, cu coada ochiului.

— Aproape numai femei şi copii pe străzi, remarcă Willem. Bărbaţii sînt plecaţi pe mare, la pescuit... Apoi, văzînd că nu primeşte nici un răspuns, continuă: să trecem la ce ne interesează.

— Era şi timpul, Lindsay!

Numele îi scăpase lui Arne fără să vrea. Willem tresări ca atins de firele prin care trece un curent electric, dar se stăpîni repede.

— Mă confundaţi, domnule Arne Krag. Numele meu e Willem, Willem Mart.

— Avem un marinar pe care-l cheamă Lindsay, spuse Arne, fixîndu-l. Seamănă leit cu dumneata. Mă gîndeam, nu ştiu de ce, la el, domnule Mart.

Ajunseră pe o stradă mai largă, unde casele erau viu şi cu gust colorate.

— Nu vreţi să discutăm la o halbă de bere? întrebă Willem, arătînd spre un local cu aspect destul de plăcut.

Arne încuviinţă şi intrară înăuntru. Era un restaurant mic, dar îngrijit, al cărui aspect rustic, din lemn, imita interiorul unei corăbii vechi. Pe pereţi erau pictate scene de pescuit şi atîrnau năvoade şi ancore. După ce sorbiră în tăcere primele

înghițituri, Willem începu să vorbească, apăsînd pe unele cuvinte:

— După cum v-am scris, întrevederea este în primul rînd în interesul dumneavoastră. Știu că-l căutați pe căpitanul Thördal. Cunosc şi „misiunea specială" în care l-a trimis Vitto Lombardi. Din păcate, eforturile dumneavoastră, mai mult decît meritorii, au devenit de prisos.

— Ce vrei să spui?

— Un adevăr neplăcut, dureros şi anume că nici el şi nici ceilalți nu se mai află printre cei vii. „Bergen" a naufragiat în apropiere de insula Jan Mayen, iar barca de salvare în care s-a refugiat echipajul, s-a scufundat şi ea.

— De unde ştii asta dumneata?

— Navigam la nord de Isafjördur, cînd am descoperit, plutind pe valuri, o trusă conținînd, între altele, unele lucruri personale ale căpitanului.

Willem scoase din buzunar nişte acte, pe care Thördal le purta întotdeauna într-o trusă impermeabilă. Arne le examină cu emoție şi îngrijorare. Printre hîrtii se afla şi o fotografie a Hedei. Inginerul recunoscu şi trusa şi actele, cît despre fotografia Hedei, era aceea pe care tatăl ei o purta mereu la el... Oare expediția de salvare devenise cu adevărat inutilă? Arne nu ştia ce să creadă... Rămînea de văzut cu ce scop voia acest Mart să-i abată cu orice preț de la căutarea căpitanului Thördal. Nu era doar

primul care acționa în acest sens... Un gînd îi trecu prin minte: poate că actele erau furate de la Thördal! Willem acesta avea vorba mieroasă, dar o privire şireată.

— Ce urmăreşti, domnule Mart? întrebă Arne direct.

— Vă rog să mă credeți: vreau să vă scutesc de strădanii şi sacrificii zadarnice! veni repede răspunsul.

— O pornire pur filantropică deci! Şi dacă vom persevera?

— Ar fi păcat de timpul pierdut. N-ați recunoscut oare actele?

— Par într-adevăr ale lui. Dar nu pot şti cum au ajuns la dumneata, Willem Mart.

— Vă dau toate aceste lucruri. Arătați-le şi tatălui dumneavoastră. Poate că va fi mai rezonabil.

— Sînt convins că nici el nu va abandona lupta, spuse Arne.

— Credeți într-adevăr?

— Sînt sigur.

Fața lui Mart se întunecă:

— Atunci, va trebui să procedez altfel, ca să vă conving.

Arne nu dădu atenție suficientă acestor ultime cuvinte. Bău halba şi se sculă în picioare ca să plece. Simți însă că pămîntul i se învîrteşte sub picioare. Cu un gest de scamator, pe care inginerul nici nu-l

observase, Mart îi introdusese în băutură, cu cîteva clipe înainte, un drog puternic. Arne nu se prăbuşi, dar o moliciune nemaipomenită îl copleşi, paralizîndu-i voinţa. În acelaşi timp, îşi dădu seama că Willem îl luase de braţ şi îl susţinea. Împreună ieşiră din local. Ca prin vis, auzi pe un trecător spunînd: „Ia te uită! S-a îmbătat în plină zi...”

Călătoriră cu taxiul, un timp pe care nu l-ar fi putut defini şi apoi merse mult, nesfîrşit de mult, la braţul lui Willem. În sfîrşit, intrară într-o casă, care se afla undeva la marginea oraşului, lîngă o stîncă de granit, de forma unei aripi de pasăre. Trecu prin mai multe încăperi, stăpînit de aceeaşi inerţie şi se trezi aruncat, printr-o trapă, într-un beci. Căzu pe un morman de rumeguş, aşa că nu se lovi tare. Trapa se închise şi, cu o mişcare instinctivă, Arne duse mîna la lanterna din buzunarul interior al hainei. O scoase cu un mare efort şi o aprinse. Mănunchiul de raze se roti printre vechituri de tot felul, pînă ce se opri asupra unui trup prăbuşit într-un lac de sînge: Era un ins înalt, slab, elegant îmbrăcat, ai cărui ochi sticloşi, fără viaţă, priveau în depărtări nedefinite. Arne îl recunoscu după descrierea tatălui său. În faţa lui era cadavrul lui Jo lunganul! Era sigur de asta. Ultimul său gînd fu acela că era probabil prizonierul duşmanilor lui Jo şi ai lui Lombardi, prizonierul „Balenei”.

Willem Mart calculase că drogul îl va amorți pe Arne pentru cîteva ore bune, aşa că îl lăsase deocamdată să zacă în beci fără să se ocupe de el şi plecase în oraş. Nu ținuse însă seama de vigoarea fizică, de vitalitatea tînărului.

Inginerul se trezi în mai puțin de jumătate de oră. Capul îl durea îngrozitor, dar cînd se sculă în picioare îşi dădu seama că amețeala îi trecuse. Se uită la ceas, apoi scoase iar lanterna şi examină mai atent încăperea. Jo era într-adevăr mort, probabil de cîteva zile, căci trupul lui începuse să duhnească. Într-un colț al beciului, Arne descoperi, cu uluire, o uriaşă servietă albastră. O deschise, dar nu găsi înăuntru decît cîteva pietricele. Acum începea să vadă ceva mai limpede în toată afacerea aceasta bizară. Bănuiala existenței a două grupuri rivale, pe care o avuseseră la descifrarea mesajului adresat de Strîmbul lui Lombardi, se adeverea. Din grupul „Delfinului" făceau parte Lombardi, Ali Hasan, Jo, „omul cu servieta albastră" şi, ca un instrument inocent al lor, „Pîinea lui Dumnezeu". Din grupul „Balenei" îl cunoştea pînă acum doar pe acest Willem Mart. Şi poate că asemănarea sa cu Bob Lindsay nu era întîmplătoare. În orice caz, era limpede că Mart încercase să-l convingă de moartea lui Olaf Thördal şi abia cînd constatase că nu reuşise, recursese la drogarea şi răpirea lui.

După căutări îndelungate, lumina lanternei dădu peste placa trapei. Era la o înălțime de cel puțin patru metri, dar Arne ştiu să-şi folosească dibăcia de alpinist pentru a se cățăra pînă la ea, urcîndu-se pe diferite obiecte. Era încuiată, dar inginerul avea în buzunar o mică trusă de unelte universale, de care nu se despărțea niciodată. Meşteri cîteva minute la trapă şi izbuti să o forțeze.

Trecu repede prin casa pustie şi cînd se văzu în stradă, răsuflă uşurat. Un orologiu bătea tocmai ora douăsprezece şi jumătate. Arne opri un taxi şi în puțină vreme era înapoi în port. În tot cursul drumului, se gîndi ce va spune Willem Mart cînd va coborî în beci, poate ca să-i facă şi lui de petrecanie sau ca să-l lege, pentru a-l ține drept ostatec.

Cînd urcă pe punte, primul om cu care se întîlni fu Bob Lindsay.

— Ce e cu dumneavoastră? îl întrebă acesta, cu o voce care era parcă a lui Mart. Arătați îngrozitor de palid şi aveți pete de sînge pe haină.

Arne îl privi îndelung:

— Ce-ai făcut astăzi dimineață, Bob?

Limarson tocmai apăruse de după cabina timonei.

— A făcut treabă bună, să ştiți, domnule inginer, spuse el. Am lucrat împreună, tot timpul, la curățirea şi ungerea motorului.

— Ai vreun frate, Bob? întrebă mai departe Arne.

Marinarul rămase ca pironit locului.

Nu răspunse cîtva timp nimic, apoi zise, cu voce stinsă, nesigură:

— ÎI ştiți pe fratele meu, pe William Lindsay, domnule Arne?

— Am impresia că l-am întîlnit astăzi. Îți seamănă mult.

— Da, într-adevăr. Vocea lui Bob tremura. Poartă însă o mustață pătrată şi e mai voinic decît mine... Acum înțeleg... petele de sînge... V-a atacat şi a vrut să vă jefuiască?

— Poate că da. Cu ce se ocupă?

Bob ezită şi de această dată, apoi, deodată, izbucni:

— Cu ce se ocupă? Cu cele mai mari ticăloşii care s-au scornit vreodată pe Pămînt!

Gunnar Krag şi Heda Thördal apăruseră tocmai şi ei. Dispariția lui Arne îi îngrijorase foarte mult şi bucuria revederii fu mare.

Hotărîră ca a doua zi să ridice ancora.

T_1, T_2, T_3...

Se aflau în drum spre Akureyri, un „oraş al heringului", cum sînt denumite centrele pescăreşti din nordul Islandei. Acesta este al doilea oraş ca

mărime din insulă, situat la capătul unui fiord care rivalizează ca lungime cu fiordurile norvegiene.

Cinau în salon, tăcuți, iar clinchetul tacîmurilor răsuna nefiresc de voios. Afară, o feerică aurora polară ilumina cerul, jucîndu-şi vălurile, dar în încăpere atmosfera era apăsătoare. Acum, la aproape zece zile după recepționarea SOS-ului, la o săptămînă de la descoperirea capsulei verzi din insula Jan Mayen, la cîteva zile de cînd la Reykjavik aflaseră veşti atît de îngrijorătoare, supraviețuirea echipajului de pe „Bergen" apărea din ce în ce mai îndoielnică. Desigur, aveau să-l mai caute o vreme, dar cu ce perspective?

Căpitanul examinase şi el, cu mare atenție, hîrtiile personale ale lui Thördal, pe care William Lindsay i le dăduse lui Arne în cursul discuției din restaurant. Era convins de autenticitatea lor şi aceasta putea însemna că oamenii „Balenei" îi uciseseră pe Olaf şi pe „omul cu servieta albastră" sau că-i făcuseră prizonieri, deşi nici alte posibilități nu erau excluse.

Gunnar Krag îşi aminti apoi cum Arne descoperise, în timp ce navigau la apus de Islanda, cîteva sfărîmături identificate pînă la urmă ca provenind din epava lui „Bergen". Erau înnegrite, arse, ca şi cum accidentul în care pierise vasul n-ar fi fost provocat de furtună, ci de un incendiu sau de o explozie. Cine ar fi avut însă interesul să provoace

naufragiul? În afara „Balenei", nu puteau bănui pe nimeni, dar substratul acestei mîrşăvii le scăpa. Găsiseră şi nişte capace din plastic, provenind probabil de la recipiente. Toate erau notate cu T, mai precis cu T_1, T_2 şi T_3. Nimeni nu reuşi însă să interpreteze această inscripție sibilinică.

Pînă la Akureyri mai aveau o zi bună de mers.

Aleseseră această modestă aşezare drept escală a călătoriei lor în primul rînd fiindcă era un centru important pe coasta de nord a Islandei, într-o regiune unde ar fi fost posibil ca naufragiații să ajungă. Mai aveau însă un motiv: radiotelegrafistul de acolo, cu care Simion intrase în contact — ca şi cu atîția alții — le dăduse o veste interesantă. La stația din Akureyri se recepționau, în ultimele zile, nişte semnale foarte slabe, ce nu putuseră fi descifrate; păreau emise de o sursă nu prea depărtată. Simion aflase că aparatura stației din Akureyri era învechită, de putere redusă, în orice caz mult inferioară celei de pe „Vasco da Gama"; poate că din pricina asta nu reuşiseră să le identifice.

Alegerea rutei spre micul port din nordul Islandei provocase o tensiune accentuată la bord. Arne Krag era de părere că expediția ar fi trebuit să procedeze altfel. După el, apărea acum necesar să se înceapă neîntîrziat o cercetare sistematică a coastei nordice a insulei, pornind de la Isafjördur şi continuînd, etapă cu etapă, spre vest. Akureyri însemna o nouă

întîrziere, un ocol care trebuia evitat. Nu credea în seriozitatea relatării telegrafistului cu care comunicase Simion. Auzise de atîtea ori asemenea oameni vorbind despre „semnale indescifrabile", care pînă la urmă se dovediseră a fi simple amăgiri sau pur şi simplu născociri ale fanteziei. Dar, spre surprinderea sa, atît tatăl lui, cît şi Heda fuseseră „de partea lui Simion", cum spunea el înciudat.

De data aceasta, Arne deschisese iar discuția:

— Pierdem zile prețioase, tată. Mai ai timp să te răzgîndeşti.

Căpitanul tăcea, aşa cum obişnuia s-o facă atunci cînd nu socotea necesar să se angajeze într-o discuție. Privirea lui, adîncă şi liniştită, părea să-i reproşeze fiului său uşurința cu care judeca lucrurile.

— Ascultă, Arne, nu te înțeleg, interveni Heda. Sînt atît de puține indiciile pe care le avem. Cum am putea să dăm la o parte pe unul din ele?

Îi era drag omul acesta, astăzi la fel de mult ca în prima zi cînd îl întîlnise. Dar îl şi osîndea pentru încăpățînarea lui, care mai întotdeauna se baza pe vanitate.

— Ne agățăm de un fulg, în loc să pornim o cercetare temeinică, răspunse Arne, vădit enervat. Procedăm neştiințific, pueril.

Odin continua să tacă. Zîmbise doar şi strînsese buzele cînd fiul său rostise cuvîntul „pueril" — şi

asta într-un fel care-l constrînse pe Arne să roşească.

Un timp, nimeni nu mai vorbi. Apoi, cînd Simion Breazu ieşi din încăpere, Arne continuă:

— Nu am nici un fel de încredere în relatările acestui Breazu. V-am mai spus-o.

Heda se amestecă iar.

— În fond, ce îi reproşezi? Pînă acum s-a dovedit foarte folositor şi cu toţii vedem că e extrem de conştiincios.

— Şi Sharpley părea la început un marinar model!

— Comparaţia mi se pare cu totul deplasată, Arne. Nimic nu justifică astfel de bănuieli.

— Nu-l observaţi de loc? E un ins care pare sau vrea să pară întotdeauna natural, degajat. În timpul liber cîntă ca o pasăre, nu-şi pune cravată nici cînd coboară în port şi l-am văzut chiar citind „Meditaţiile" lui Lamartine. Romantismul acesta pueril nu se potriveşte cu un om civilizat şi mi se pare de aceea „făcut", menit să ne cîştige încrederea.

— Romantismul şi naturaleţea nu sînt crime, după cîte ştiu, replică Heda. S-ar putea ca nici lui să nu-i placă ochelarii sau cravatele tale.

— Îi iei mereu apărarea.

— ÎI nedreptăţeşti, Arne. Şi te iubesc prea mult ca să te las sa fii nedrept.

— Te vei convinge într-o bună zi, Heda, că eu l-am dibuit mai bine decît voi. Numai să nu fie prea tîrziu atunci!

Căpitanul Krag se sculase în picioare. Arne şi Heda se aşteptau ca el să spună ceva, să intervină în discuția lor. Dar Odin părea absorbit de alte gînduri:

— Numai de-am intra în port înainte de-a începe furtuna, zise el, într-un tîrziu. Asta contează acum. Ați văzut cît de jos zboară păsările? Un iaht ca al nostru nu-i decît o coajă de nucă cînd valurile încep să clocotească.

ERUPȚIA

În noaptea aceea, Simion Breazu făcea de cart în cabina timonei. Deschise un geam, căci instalația de încălzire radia prea tare. Marea era liniştită, ca un lac ferit de vînturi. Neptun o încremenise parcă, după furtuna care bîntuise aproape o săptămînă, împiedicîndu-i să iasă din Akureyri, Acum se aflau departe, la sud de micul port pescăresc Seydisfjördur, ale cărui luminițe sclipeau nesigur, în depărtare.

„Vasco da Gama” era ancorat la cîteva sute de metri de coasta stîncoasă, neprimitoare. Aci, pe țărmul de vest al Islandei, îi dusese el, Simion Breazu, dar după atîtea zile de căutări zadarnice se

întreba dacă răspunderea pe care şi-o luase nu era prea mare.

Din salon răzbătea zvon de glasuri. Deci nu se culcaseră încă! Simion recunoscu inflexiunile vocii lui Arne Krag. Şi, deşi nu desluşea înţelesul cuvintelor, ghici ironia lor muşcătoare, care îl rănise de atîtea ori în ultimele zile. Probabil că-i reproşa din nou tatălui său, lui Odin, că s-a luat după „boemul de Simion". Şi într-adevăr, un hublou al salonului se deschise pentru cîteva clipe şi radiotelegrafistul desluşi: „Ne-a dus de nas pe toţi ghitaristul. Şi poate că nu-i numai ghitarist şi boem, ci încă ceva. V-am mai spus-o doar..."

Lucrurile stăteau prost după explorarea fără folos a ţărmului — îşi mărturisea Simion. Aparenţele erau împotriva lui.

Şi totuşi, indicaţiile după care se orientase fuseseră foarte clare. La Akureyri, unde rămăseseră, fără să vrea, destulă vreme, a izbutit doar şi el să prindă semnalele misterioase; o singură dată, e drept, dar tot a descifrat cîteva cuvinte, care i-au dat certitudinea că veneau de la echipajul vasului „Bergen". Îşi amintea şi acum crîmpeiul de mesaj: „...adăpostit... captivi... coastă necunoscută... fier... vasul Bergen... încercaţi".

Cît de mult s-a discutat în acele zile despre semnificaţia acestor cuvinte! Tot atît de mult ca despre ciudatele notări cu T_1, T_2 şi T_3. Cine să fi

capturat echipajul? Poate „balena", cum era botezată acea forță necunoscută, amenințătoare, cu al cărei reprezentant se întîlnise Arne în capitala Islandei... Dar ce semnificație avea cuvîntul „fier"?

Cel mai important lucru era însă stabilirea locului unde se aflau „captivii". În această privință, Simion încercase să fie cît mai precis. Dispunea de un detector, pe care îl perfecționase mult în ultimele luni. Aparatul arăta că frîntura de mesaj a echipajului de pe „Bergen" venea dintr-o regiune a coastei de vest a Islandei, situată între Seydisfjördur şi Eskifjördur. De îndată ce vremea se îmbunătățise, „Vasco da Gama" pornise într-acolo, cu toată forța motoarelor sale.

Ținutul era accidentat, cu fiorduri adînci şi munți stîncoşi, care înaintau pînă aproape de mare. Gunnar Krag alcătuise mai multe echipe de explorare, conduse cu pricepere de Arne Krag, de el însuşi şi de Limarson. Străbătuseră zeci de kilometri printre vulcani stinşi şi ghețari. Trecuseră rîuri scurte şi repezi, specifice insulei şi parcurseseră cîmpuri întinse de lavă. Pe el, pe Simion, îl lăsau de obicei pe vas. Motivul invocat era acela că trebuia să fie mereu la post, pentru a recepționa eventualele mesaje pe care echipajul vasului „Bergen" le-ar fi putut transmite. Dar nici un mesaj nu mai răzbătea pînă la el şi Simion se temea că scoaterea lui în afara

acțiunii de cercetare a ținutului se datora neîncrederii pe care Arne o insinuase celorlalți.

Ciudat om acest fiu al bătrînului Odin — îşi spunea radiotelegrafistul. Cu toată rezerva lui față de autenticitatea mesajului recepționat, dăduse un exemplu neîntrecut de tenacitate şi ingeniozitate în cursul expedițiilor organizate, străduindu-se să nu lase nici un ungher necercetat. „Bravo, Arne! îi spusese într-o seară tatăl său, cu ironie amestecată cu amărăciune. Aşa eşti tu. Întotdeauna iei premiul întîi. De data asta, e însă fără cunună, căci toți ne zbatem fără folos."

Cu toate eforturile istovitoare, nimeni nu descoperise vreun semn al prezenței echipajului dispărut.

În fiecare seară, rachetele luminoase de pe „Vasco da Gama" brăzdau cerul. Nici un răspuns nu venea de la naufragiați. Misterioasa lor stație de radioemisie amuțise şi cînd căpitanul Krag întreba dacă nu se mai recepționase nimic, radiotelegrafistul ghicea în glasul lui un reproş nerostit. Speranțele se topiseră aproape cu totul şi Simion simțea cum negura celei mai grave învinuiri îl împresoară.

Îi veniră în gînd cuvintele rostite, cu puține minute în urmă, de Arne: „...Şi dacă nu-i numai ghitarist şi boem, ci încă ceva?..." Oamenii aceştia considerau poate cu toții că el îi indusese în eroare...

Într-adevăr, acum, cînd localizarea sursei semnalelor părea dubioasă, cum mai puteau sa aibă

încredere în el? „Cine ştie dacă Simion nu este şi el omul lui Vitto Lombardi, ca Strîmbul” — aveau ei tot dreptul să se întrebe.

Dinspre salon se auziră din nou cîteva cuvinte. Erau ale lui Odin: „Baţi cîmpii, Arne, pe cinstea mea! Cunoşti oamenii, ca peştele uscatul...”

Apoi, brusc, glasurile se potoliră şi peste puţină vreme lumina se stinse.

Simion Breazu cumpănea, pentru a nu ştiu cîta oară, faptele. Dacă greşise, o făcuse fără intenţii rele. Desigur însă, asta nu era o scuză.

Nu-şi dădea seama unde putea să fie eroarea. Semnalele recepţionate la Akureyri nu fuseseră o nălucire, iar în detectorul său avea mare încredere. Trebuia să-l convingă, dacă era nevoie, pe căpitanul Krag, să continue investigaţiile: zile la rînd, poate chiar săptămîni. E drept, barca de salvare nu avusese provizii decît pentru trei zile — aşa scria pe biletul aruncat de valuri pe plaja insulei Jan Mayen. Dar de atunci se mai întîmplaseră multe şi căpitanul Thördal era un om iscusit, care, o dată ajuns pe o coastă, ştia să-şi completeze rezerva de alimente. E drept, nu se putea şti ce se întîmplase în ciocnirea sa cu „Balena”...

Gîndurile îl duseră pe Simion la nenorocirea petrecută în noaptea trecută. De cart fusese Bob Lindsay. Dimineaţa nu-l mai găsiseră. Dispăruse fără urmă. Desigur, multe se puteau presupune. De

cînd plecaseră din Reykjavik, mai precis, de cînd aflase de prezența fratelui său acolo, Bob era foarte nervos. Cînd îl controlase în cart, pe la zece scara, Limarson îl găsise plimbîndu-se, cu paşi mari, pe punte. Îl văzuse aplecîndu-se peste bord, parcă pentru a cerceta ce se petrece în apă şi trebuise să-l strige de mai multe ori ca să se facă auzit.

Şeful echipajului presupunea că survenise un accident, că marinarul căzuse în mare şi fusese sfîşiat de vreo dihanie, mai ales că pe apă descoperiseră cîteva pete roşii, probabil de sînge. Dimineața îl căutaseră, bineînțeles, şi pe coastă, dar fără să dea de vreun indiciu, cît de neînsemnat.

Dar dacă Bob Lindsay nu era duşmanul, cum se pretindea, ci aliatul fratelui său?

Iahtul, apa, aerul, peisajul țărmului — toate erau nemişcate. Pe vas nu se mai auzea nici un zgomot. Nemişcarea şi tăcerea care-l înconjurau îi şopteau parcă lui Simion despre zădărnicia eforturilor întreprinse pentru descoperirea lui Olaf Thördal, despre inutilitatea voluntariatului său în această expediție. Clipele treceau încet, apăsătoare, înecate într-o amărăciune nesfîrşită.

Deodată, Simion tresări. La cîțiva kilometri de mal, deasupra unui masiv stîncos, i se păru că vede un fel de abur, care se ridica în noaptea senină. Apoi, o coloană de apă țîşni la zeci de metri înălțime. Era un gheiser, o izbucnire de apă fierbinte,

înconjurată de o aureolă cețoasă. Ca dezmeticit dintr-un vis, radiotelegrafistul scoase binoclul, pentru a observa mai bine fenomenul.

— O erupție fierbinte! Un gheiser! auzi Simion o voce la spatele său.

Era Heda Thördal, ivită pe nesimțite, în cabina timonei.

Parcă şi glasul i se schimbase în ultimul timp, se gîndi el: devenise mai grav, aproape sumbru. Cuvintele ei îi răsunară ciudat în urechi, ca şi cum ar fi avut o semnificație cu totul deosebită. „O erupție fierbinte!" repetă Simion, fără să vrea.

În puțină vreme, erupția începu să slăbească şi coloana de apă se micşora treptat, pînă ce dispăru cu totul.

— Să ştii, domnule Breazu, spuse Heda, că eu am încredere în dumneata. Chiar dacă ai greşit, chiar dacă tata... — se opri, fără să rostească pînă la capăt temerea ei — buna credință şi zelul de care dai dovadă sînt impresionante. Ne-ai ajutat ca un prieten adevărat. Am venit anume ca să-ți spun acest lucru.

În glasul fetei vibra un tremur de emoție şi deznădejde. Simion simți că în clipa aceasta ar fi dorit, mai mult decît orice pe lume, să o ajute să-şi regăsească tatăl. Dar în acelaşi timp, primele cuvinte pe care Heda le rostise cînd apăruse în timonă i se roteau, ca într-un vîrtej, în minte. Nu ştia de ce. Ea

spusese doar atît: „O erupție fierbinte! Un gheiser!” O simplu constatare. Şi totuşi... O erupție fierbinte, o erupție fierbinte, o erupție fierbinte, repeta acum în Simion o voce interioară, care apăsa mereu pe ultimul cuvînt. I se părea că e iar pe cale să facă o „descoperire” şi se temea să nu fie o nouă amăgire.

— Ştii, domnişoară Heda, cred că am judecat cam pripit lucrurile. Mi-e teamă că am pornit pe o pistă greşită... Mie lucrurile mi se păreau atît de limpezi! Sînt dezamăgit, dar mai cu seamă întristat că v-am încurcat. Ştiu că inginerul Krag mă crede chiar rău intenționat...

— Vorbele lui sînt nedrepte. I-am şi spus-o. Te rog, nu le lua în seamă. Şi eu şi căpitanul îți sîntem recunoscători pentru faptul că ai venit cu noi, pentru toată strădania dumitale.

— Cine ştie dacă fără mine n-ar fi ieşit mai bine lucrurile. Ați fi găsit, în alt port, un alt telegrafist, cu mai puține idei năstrușnice.

— Nu vorbi aşa. Dumneata ne-ai ajutat doar atît de mult!

— Aş vrea să vă ajut şi în viitor. Ideile nu-mi lipsesc niciodată, dar uneori îmi întind adevărate curse. Uite, astăzi dimineață am descoperit pe mal cîteva piese ale unor aparate de prospecțiuni geologice. Şi m-am gîndit că dacă barca naufragiaților a acostat într-adevăr aci, înseamnă că de la ei provin. În cazul acesta, cred că „Bergen” a fost în

Insula Urşilor pentru a prospecta, în secret, minereuri. Poate că acele minereuri, vreau să spun probele respective, au fost puse în recipientele pe ale căror capace s-a scris T_1, T_2 şi T_3...

— Şi n-ai spus nimănui nimic?

— Din nou să vin cu o „descoperire" care să inducă în eroare?... M-am gîndit că în mesajul recepționat la Akureyri cuvîntul „fier" era o parte din „zăcămînt de fier"... Iar acum... Simion se sculă brusc în picioare: Acum, chiar în clipa aceasta, mi-a venit alt gînd, cu totul alt gînd.

— Ce vrei să spui? întrebă turburată Heda. Vorbeşte!

Simion îşi dăduse seama de ce îl obsedaseră cele dintîi cuvinte ale Hedei: „O erupție fierbinte". Nu era vorba de fier, ci de un loc situat în apropierea unei... erupții fierbinți, a unui gheizer. Şi poate că undeva, în văgăunile unei stînci, sau prăbuşiți în crăpătura unui gheţar, se aflau dispăruții! Naufragiații nu mai emiteau semnale, fiindcă li se epuizaseră bateriile...

Îi împărtăşi şi Hedei gîndurile şi ea îl ascultă cu înfrigurare.

Simion duse binoclul la ochi.

Deasupra masivului stîncos îi atrase atenția un fir subțire de fum. Fum sau tot abur? se întrebă radiotelegrafistul. Islanda era o țară a izvoarelor fierbinți şi a aburilor. Îi trecu şi Hedei binoclul.

Pe urmă, îi arătă cele cîteva piese pe care le descoperise şi ei i se păru că recunoaşte ceva din coloritul şi formele aparatajului care fusese încărcat pe „Bergen", la plecarea vasului din Trondheim.

— Trebuie să vedem neapărat ce-i cu fumul acela! spuse Heda, şi odată rostite aceste cuvinte, simți în ea o forță nebănuită. Dezamăgirile de pînă acum nu trebuie să ne biruie!

Se hotărîră repede. Simion trezi un marinar din somn şi-l rugă să-l înlocuiască la cart. Apoi, coborîră în barca care se legăna pe apă lîngă iaht şi o porniră spre țărm.

În timp ce vîslea, Simion o privea din cînd în cînd pe Heda şi îi vedea fața împurpurată, ochii neliniştiți, scrutînd depărtările. Cît de frumoasă era! La mal, trase barca pe pietriş şi amîndoi o porniră, aproape alergînd, spre masiv.

Simion luase lanterna, dar Luna lumina atît de puternic, încît, cel puțin deocamdată, era de prisos s-o aprindă. Îşi auzeau paşii strivind grohotişul şi li se părea că, în liniştea care-i înconjura, zgomotul acesta anunța un eveniment extraordinar.

Începură să urce. Suişul era greu, iar locul de unde se ridica fumul se dovedea mai departe decît păruse din iaht; Heda nu rări însă paşii, deşi mişcările îi trădau oboseala tot mai accentuată.

— Să ne oprim puțin! spuse, după vreo jumătate de oră de mers, Simion. Abia te mai ții pe picioare.

Se aşezară pe o piatră, istoviți.

— E fum, e sigur fum! spuse zbuciumată Heda, privind prin binoclu.

— Știți ce cred eu că este „Balena”? zise Simion într-un tîrziu, încercînd să micşoreze încordarea care-i cuprinsese pe amîndoi, printr-o deviere a discuției. E limpede că tatăl dumitale a fost trimis în Insula Urşilor, prin intermediul lui Lombardi, pentru interesele firmei suedeze unde lucrează italianul; „Balena” trebuie să fie o firmă rivală, cu interese potrivnice, care nu se dă înapoi de la nimic pentru a-şi atinge scopurile. Tot ce am aflat noi duce la această concluzie. Dumneata ce presupui?

Heda parcă nu-l auzise. Nu răspunse nimic, se ridică cu greu şi porni înainte, cu paşi mari şi egali. Grohotişul se terminase şi acum păşeau peste blocuri întinse de granit. La un moment dat, Heda se împiedică şi Simion o sprijini să nu cadă. Brațul ei rămase pe urmă într-al lui. Mergea anevoie, cu opintiri; picioarele o dureau, dar chiar dacă ar fi simțit că îi sîngerează, ar fi mers mai departe, spre fumul acela, care acum se vedea bine şi cu ochiul liber...

Ajunseseră sus, aproape de platou.

Deodată, într-un loc adăpostit între pereți înalți de stîncă, sub o boltă naturală, zăriră o adîncitură. Înaintară spre ea. Lumina Lunii nu pătrundea acolo; Simion trebui să aprindă lanterna. Razele ei

dezvăluiră intrarea într-o grotă, pe care o stîncă prăbuşită o astupase aproape cu desăvîrşire. Prin deschizăturile rămase, fumul, un fum adevărat şi nu aburi, se strecura afară.

— „Captivi!" exclamă Simion. Cuvîntul acesta are poate alt înțeles decît am crezut!

Iar Hedei i se păru că vede scena, aşa cum presupunea că se petrecuse: un bloc de granit lunecase, cu grupul de naufragiați, în adîncuri, iar în avalanşa asurzitoare ce-i urmase, o stîncă blocase calea spre hăul fără fund.

Din adîncuri se auzea un zgomot nedesluşit, un fel de tumult care putea fi al curgerii unei ape.

Heda se desfăcu de brațul lui Simion şi porni spre intrarea cavernei. Paşii ei aveau ceva solemn şi glasul îi răsună puternic:

— Tată! Tată!!

În spațiul boltit din piatră, strigătul stîrni rezonanțe de orgă şi apoi începu să se rostogolească în ecouri care se chemau unul pe celălalt. Era o revărsare sonoră neaşteptată, răscolitoare, care dură îndelung, iar cînd amuți brusc, lăsă un gol uriaş în urmă-i.

Liniştea abia coborîse, profundă, ireală, încremenind totul, cînd din peşteră un alt glas cutremură tăcerea:

— Heda! Fereşte-te!

Cuvintele căpitanului Thördal se rostogoliseră şi ele în ecouri nesfîrşite, alergînd din stîncă în stîncă şi înălţîndu-se apoi spre cerul negru, presărat cu stele.

— Fereşte-te, Heda! Înapoi, pentru numele lui Dumnezeu! răsună pentru a doua oară, sugrumată, vocea din cavernă.

Era însă prea tîrziu ca să-i urmeze îndemnul. Heda şi Simion simţiră cum lespezile se înclină, apoi le lunecă sub picioare şi înainte de a putea să dea ascultare avertismentului, începură să se prăbuşească într-un soi de pîlnie fără fund, izbindu-se, ca nişte mingi, de pereţii ascuţiţi ai stîncilor. Un hohot de rîs batjocoritor răsună din adîncuri.

URMĂRIREA

Tatăl şi fiul păşeau, la fel de tăcuţi, peste cîmpia de piatră, urmaţi de doi marinari, Mikael şi Fred, înarmaţi cu puşti. Limarson şi un alt marinar rămăseseră la bord, ca să păzească vasul.

Peisajul era de o ariditate neînchipuită. Platoul de bazalt, sumbru în nuanţele sale cenuşiu-închise, cu incluziuni scînteietoare de sticlă vulcanică, era brăzdat de crăpături uriaşe, care se întindeau pe distanţe de kilometri. Părea o mare împietrită în plină furtună şi apoi sfîrtecată de explozii gigantice,

o lume a formelor mari, dure, amenințătoare. Nicăieri nu se zărea măcar un fir de iarbă sau vreo floare, cît de plăpîndă. Din loc în loc, aburii care se ridicau printre stînci dădeau priveliştii un aspect turbure.

Arne se întoarse către Mikael, marinarul pe care radiotelegrafistul îl lăsase de cart în locul său.

— Şi Simion nu ți-a spus unde se duce? Eşti sigur de asta?

— Absolut sigur, domnule inginer. A coborît împreună cu domnişoara Heda în barcă şi i-am văzut îndreptîndu-se spre mal.

— Şi după ce au acostat, încotro au luat-o?

— Nu ştiu, domnule Arne. Nu m-am uitat după ei. Credeam că pleacă la Seydisfjördur.

— Acolo nu sînt, Mikael. A fost Limarson, în zori, să-i caute... Nu-ți aminteşti despre ce vorbeau înainte de plecare?

— N-am dat atenție. Abia mă trezisem din somn şi mai moțăiam încă... De un singur cuvînt îmi amintesc parcă: „erupția". Cred că s-a repetat de mai multe ori.

— O erupție? N-am observat nici un gheiser prin apropiere.

— O fi totuşi vreunul.

— Arătau grăbiți, Mikael?

— Da, de asta sînt sigur. Chiar foarte grăbiți.

— Simion voia s-o convingă pe domnişoara Heda să plece?

— Nu ştiu. Nu mi s-a părut. Amîndoi erau nerăbdători să ajungă la țărm.

— Ciudat! Ce i-o fi atras oare pe mal? Şi unde o fi dispărut barca?

Se apropie de tatăl său şi-i spuse încet, ca să audă numai el:

— Tare mi-e teamă că acest Simion este omul Balenei sau al Delfinului!

Odin îi aruncă o privire dezaprobatoare. Era acum în fruntea grupului. Mergea tot mai repede, antrenîndu-i pe ceilalți cu autoritate în urma sa. În timp ce paşii lui de uriaş continuau să fie rari şi egali, iar barba lui se mişca într-un du-te-vino lent, Mikael, care era mic de statură, aproape că alerga ca să se țină de el.

După o oră de drum, ajunseră la vreo jumătate de kilometru de o stîncă cu înfățişare ciudată. Părea o mînă gigantică, crescută din platforma vulcanică, care ațintea, într-o încleştare disperată, cerul. De la această stîncă pornea valea Strygge, care urca, sinusoidal, spre un masiv muntos.

O mulțime de păsări se adunaseră la picioarele stîncii, ca un covor negru şi mişcător. Țipau, fugeau ba încoace, ba încolo şi din cînd în cînd izbeau cu ciocul una într-alta, de parcă s-ar fi luptat pentru o

pradă. Cîtva timp, nu desluşiseră care era pricina acestei învălmăşeli.

Apoi, deodată, Arne începu să alerge.

— Un hoit! strigă Mikael, cînd ajunseră la cîteva zeci de metri de stîncă.

Aruncară cu pietre şi păsările începură să se agite, apoi se ridicară în aer, fîlfîind din aripile lor întunecate. O ploaie de pene curgea de sus.

— Un cadavru! exclamă Fred, cel de al doilea marinar, cînd ajunseră în apropiere.

Faţa mortului fusese sfîşiată de ciocurile păsărilor, aşa încît nu putea fi recunoscut. Hainele erau şi ele ferfeniţă, înecate în sînge. În cîteva locuri, furia devoratoare a răpitoarelor dezvelise oasele albe.

— După statură aduce cu Simion, spuse îngrozit Mikael.

Arne simţi cum un fior îngheţat îi trece prin tot trupul. Simion?! Asta înseamnă că poate şi Heda... Nu se-ncumeta să ducă gîndul acesta pînă la capăt.

— Nu e Simion! zise Gunnar Krag. Să-l întoarcem: hainele trebuie să fie mai întregi pe spate. Ajută-mă, Fred!

Fred se trase cu cîţiva paşi înapoi. Cadavrul acesta ciopîrţit era cel mai înfiorător lucru pe care-l zărise vreodată. Avea senzaţia că mîna care l-ar fi atins s-ar fi descompus, ca sub puterea unei vrăji.

Bătrînul Krag se apropie de cadavru şi îl întoarse singur.

— E Bob, Bob Lindsay! exclamă Arne. Îi recunoscu mantaua albastră.

— Da, el e! spuse căpitanul Krag.

— Şi nici măcar o groapă nu-i putem săpa în stînca aceasta! observă Fred, care nu-şi mai putea lua ochii de la masa de carne sfîrtecată.

Păsările continuau să se rotească deasupra cadavrului, coborînd uneori pînă la numai cîțiva metri de el. Strigătele lor se amestecau strident, asurzindu-i.

— Asta e opera fratelui lui! observă Arne încet, pentru sine.

— Nu-l putem lăsa aşa, zise Odin. Şi nici nu-l putem transporta într-alt loc. Eu spun să acoperim cadavrul cu o boltă de bolovani şi pietre. Pe urmă, vom porni în sus, de-a lungul văii Strygge, să ne continuăm investigațiile.

Lui Arne i se păru că tatăl lui vorbise nefiresc de tare, de parcă ar fi vrut să fie auzit şi de altcineva.

— Să luăm mai întîi pietrele aflate aici, lîngă stînca asta în formă de mînă şi să le aşezăm peste el, zise Mikael.

— N-or să fie destule, spuse Fred.

— Ai dreptate, observă Gunnar Krag. După ce le terminăm, rămîneți voi, Fred şi Mikael, să păziți de păsări cadavrul, iar eu şi Arne vom aduna alte pietre, ceva mai departe.

Din nou, Arne fu surprins de tonul ridicat pe care vorbise bătrînul. Şi apoi, de ce ținea să adune el pietre, lăsînd în schimb pe Fred şi pe Mikael să se odihnească? Mikael protestă chiar, spunînd:

— O să mergem noi după pietre, cînd s-or termina astea de aici!

— Taci!! şuieră căpitanul, aşa ca să nu poată fi auzit decît din apropiere. Şi mai în şoaptă: Sîntem în pericol...

Arne şi marinarii se puseră pe lucru, fără să protesteze, dar şi fără să înțeleagă. Aplecîndu-se la un moment dat în imediata apropiere a lui Arne şi prefăcîndu-se că ridică un bolovan mai greu, căpitanul îi spuse, aşa ca numai fiul său să-l audă:

— Ascultă, Arne! Două țevi de puşcă ne pîndesc. Briganzii sînt ascunşi după nişte stînci. Cadavrul a fost capcana şi probabil că acum aşteaptă să ne urcăm de-a lungul văii Strygge, pentru a ne ataca la strîmtoare. Cînd vom pleca după pietre, îi atacăm pe la spate.

Arne nu răspunse nimic.

Cînd se apropie a doua oară de el, Gunnar Krag îi şopti:

— Unul e la dreapta, destul de aproape, celălalt mai departe, la stînga. I-ai văzut?

— Da, tată, răspunse Arne. I-am zărit acum şi eu.

— Trebuie să-i atacăm neapărat în acelaşi timp, cam la zece minute după ce-o pornim de aci. Îți voi da semnalul prin trei strigăte de corb.

— Nu vor fi acoperite de țipetele păsărilor care dau tîrcoale cadavrului?

— În curînd vor fi mai slabe, vei vedea.

— Bine, tată.

— Şi nu uita, Arne, că trebuie să-i prindem vii!

Acum bolta de piatră acoperea aproape cu totul cadavrul lui Bob şi păsările începură să-şi ia, una după alta, zborul. Doar cîteva se încăpățînau să mai zboare deasupra locurilor.

— N-avem destule pietre p-aici! spuse iar tare căpitanul. Hai, Arne! Într-un sfert de oră sîntem înapoi, cu desăgile pline...

Porniram fiecare într-altă direcție.

— Tu pricepi ceva? întrebă după cîtva timp Fred. Despre ce pericol vorbea căpitanul?

Mikael dădu din umeri:

— Habar n-am. Să fim însă cu ochii în patru.

Minutele treceau greu.

Deodată, trei strigăte de corb răsunară şi imediat după aceea un țipăt de om şi cîteva împuşcături. Cei doi marinari îl văzură pe Odin coborînd din spatele unei stînci.

De partea cealaltă a văii, Arne Krag cobora de asemenea, în salturi repezi, ducînd după el un

omuleț, care se zbătea, fără să izbutească să se smulgă din strînsoare.

— Ți-a scăpat, tată? întrebă tînărul.

— Da, Arne! A tras în mine şi a trebuit să-l împuşc.

— Bine că-l avem măcar pe ăsta, replică Arne. Hei! Mikael! Fred! Veniți să-l legăm!... Sper că ne va fi de folos.

Continua să-l țină strîns, de mîinile întoarse la spate, pe bandit, aceasta într-un fel în care ai ține o broască rîioasă sau alt animal dezgustător.

Păsările nu se mai roteau deasupra bolții de bolovani care acoperea trupul lui Bob. Descoperiseră celălalt cadavru şi acum făceau acolo o larmă asurzitoare.

Deodată, o rafală de armă automată răsună şi Fred se prăbuşi într-un lac de sînge. Ceilalți se retraseră spre un perele al văii, trăgînd pe rănit şi pe prizonier după ei. Arne şi Mikael se repeziră în sus, cățărîndu-se pe stînci, în timp ce o nouă rafală, răsunînd din altă parte, sfîşia liniştea.

CAPCANA

— A murit, domnilor, a murit! Avea probabil o fiolă cu otravă ascunsă sub limbă şi a spart-o între dinți. Şi cînd mă gîndesc că dumnealui era unica

dumneavoastră şansă de scăpare!... Erik, ia cadavrul de aici şi aruncă-l în curentul subteran...

Omul care vorbise astfel era William Lindsay, fratele lui Bob. În semiobscuritatea peşterii, luminată doar de o lampă de gaz, o umbră se desprinse de lîngă el şi încărcă mortul în spinare.

— Aşa, Erik! Eşti un băiat bun. Numai să nu te împiedici. S-ar putea ca, în acest caz, domnul Rinolf să cadă şi să-şi zdrelească degetele. Desigur, de suferit nu va mai suferi, dar să nu uităm că este subdirectorul unei mari societăţi metalurgice şi întotdeauna mi-a plăcut să respect rangurile... Cum îi spuneaţi dumneavoastră pe „Vasco da Gama"? Îmi amintesc parcă: „omul cu servieta albastră".

William duse încă un pahar de coniac la gură şi îl dete peste cap. Se sprijini apoi cu coatele pe măsuţa plină de băuturi şi se uită la oamenii din faţa lui cu o privire împăienjenită.

— Aţi rămas deci trei. Dumneata, Olaf Thördal, eşti patriarhul, iar ei doi — nişte tineri cam uşuratici. A fost de ajuns să se ridice un fir de fum peste acest sediu de campanie al nostru şi dumnealor s-au lăsat atraşi, ca nişte muşte spre hîrtia ucigaşă...

— Vor veni să ne salveze, tîlharule! izbucni Heda, încercînd zadarnic să se libereze de lanţul care-i lega braţul de peretele stîncos.

— Ce urît vorbiți, domnişoară. Oh, nu! Nu vor veni — sau mai curînd vor veni altfel decît credeți dumneavoastră. S-au prins desigur şi ei în capcană. Viața este o uriaşă capcană, mai precis un amalgam de capcane, pe care ni le întindem unii altora.

— Asta pentru unii ca tine! spuse Simion. Şedea pe vine, cu capul aplecat înainte.

— Vor veni, William Lindsay! Şi-atunci vai de tine! Tu nu-l cunoşti pe Odin, spuse Olaf.

— Nu, dragii mei, nu vă mai faceți iluzii. Nu vor veni să vă scape.

Mustața mică îi tremura. Mai bău un pahar şi-l servi şi pe Erik, care reapăruse. Apoi continuă:

— Eram sigur că vor începe investigațiile pe marele platou de bazalt, iar acolo le va atrage atenția stînca aceea în formă de mînă, unde începe valea Strygge. La picioarele stîncii am lăsat momeala: cadavrul neghiobului ăluia de Bob. Totul a fost precis calculat. Creştini buni, cum sînt, au încercat desigur să-i protejeze rămăşițele de furia păsărilor răpitoare.

În timpul acesta, oamenii noştri i-au atacat. Aceasta a fost capcana şi aş paria o mie contra unu că nu au scăpat-o. Am trimis acolo cîțiva băieți tare isteți şi cred că acum îi aduc pe „salvatorii" dumneavoastră încoace, morți sau vii. Drept să vă spun, mi-ar place să fie vii. Nu de alta, dar m-ar

amuza peste măsură să asist la mişcătoarea revedere a celor doi căpitani.

— Monstrule! izbucni Heda. Eşti primul om de pe această lume pe care simt că l-aş putea ucide cu mîna mea.

— Vai, domnişoară Heda, ce limbaj vulgar! Cîtă brutalitate! N-aţi bea mai bine cu mine un păhărel? Cred că mai avem de aşteptat. După socotelile mele, întîlnirea din valea Strygge a avut loc pe la ora unsprezece dimineaţa. Acum e abia douăsprezece... Ce păcat că a murit domnul subdirector Rinolf! De fapt, era un om destul de abil: o vulpe şireată, ca şi mine. Dacă ne-ar fi spus tot ce ştia despre Insula Urşilor şi despre alte locuri pe care le-a cercetat, putea să-şi salveze viaţa lui şi a dumneavoastră. Acum, dumneavoastră nu mai prezentaţi nici o valoare practică pentru „Balena" noastră, căci m-am convins că domnul Thördal nu a prea fost în temă.

— Dar ce-aţi căutat de fapt pe insula aceea pustie? întrebă Simion, care parcă se încolăcise, pradă unor dureri de şale.

— Ce naivitate turburătoare! Chiar nu ştiţi, domnule Breazu? Să vă spună domnul căpitan, omul „Delfinului" sau cum i se spune prin porturi: „Pîinea lui Dumnezeu".

William Lindsay sorbea acum pahar după pahar. Continuă:

— L-am strîns puțin cu uşa pe fratele meu şi mi-a povestit, între altele, de capacele acelea de recipiente pe care le-ați pescuit. T_1, T_2, T_3 — asta nu-ți spune nimic, domnule radiotelegrafist?

— Ce vrei să zici? întrebă Simion.

— De ce să mă mai ascund de dumneavoastră... Nădăjduiesc că pe lumea cealaltă n-o să ne mai întîlnim, mai ales că nici nu cred în viața „de dincolo”... Deci, cărțile pe față: Tantal căutăm, domnule Breazu. Tantal căuta şi expediția de pe „Bergen”, organizată de „Delfin”, adică de firma suedeză. Mai precis, minereuri de tantal, de pildă tantalit şi columbit, ale căror probe au fost strînse în recipientele de pe vas. E un metal extraordinar, cu un viitor strălucit. Vă rog să mă credeți. Deşi a fost descoperit încă din anul 1801 de compatriotul meu Charles Hatchett, abia în secolul nostru a ajuns să fie prețuit la adevărata lui valoare: echipamentul de radar, marile instalații chimice şi fotografia în infraroşu sînt numai cîteva din utilizările sale moderne. Ei bine, „Balena” şi nu „Delfinul” va stăpîni tantalul din Insula Urşilor. Vom descoperi zăcămintele, chiar fără bunăvoința domnului Rinolf: e drept, vom pierde ceva timp, dar cred că acum expediția noastră geologică secretă lucrează deja acolo.

Heda se întoarse spre tatăl ei.

— Nu trebuia să faci asta!

Căpitanul Thördal trase adînc aerul în piept. Era un bărbat înalt şi slab, cu ochi mari, avînd o expresie de nesfîrşită bunătate.

— Sigur, fata mea. Ai tot dreptul să mă condamni... Am vrut să ieşim din lipsuri şi n-am ştiut în ce junglă mă duce afacerea asta. Lombardi mi-a prezentat-o doar ca o investigaţie minieră, care trebuia făcută cu multă discreţie.

— Cînd v-au furat actele? îl întrebă Simion pe Thördal. Şi ce-a fost cu mesajele acelea?

— Să vă spun eu... interveni William Lindsay, care se sculase în picioare, clătinîndu-se. Începuse să se împleticească la vorbă, şi se întrerupea la fiecare cîteva cuvinte. O ştiu... mai bine. După naufragiul lui „Bergen", la care Balena a contribuit şi ea nițeluș, barca de salvare... a eşuat aci, pe ţărmul islandez. În timp ce naufragiaţii dormeau, istoviţi, pe mal... le-am şterpelit cîteva lucruri şi i-am... curăţat pe... pe... trei dintre ei. În servieta albastră... n-am găsit însă planurile... şi indicaţiile la care ne... aşteptam — probabil că se pierduseră cu prilejul... naufragiului — aşa că... i-am lăsat pe domnii Rinolf şi Thördal în viaţă, ca să obţinem mai tîrziu de la ei verbal ce ne trebuia.

— Piratul! strigă Olaf.

Lindsay continuă nestingherit, după ce mai bău un pahar:

— I-am atras apoi... în această capcană, unde ei credeau că au căzut printr-o lunecare... naturală. Ştiam că au un... un mic radioemiţător şi eram bucuroşi că o să vă... atragă pe dumneavoastră încoace. Timp de cîteva săptămîni, au dus o existenţă... romantică, de robinsoni subpămînteni, hrănindu-se cu animale... de peşteră şi devorîndu-şi... ultimele provizii. Apoi, cînd „Vasco da Gama" a apărut lîngă ţărm, ne-am arătat în această cavernă şi i-am legat fedeleş. E limpede... nu?

— Limpede şi machiavelic! spuse Heda, încet.

— Niccolo Machiavelli... este idolul meu... domnişoară! observă William Lindsay, care o auzise. Teoreticianul lipsei de... scrupule, al folosirii înşelăciunii, violenţei şi crimei... acest zeu splendid al cinismului a exprimat marea lege... a re... relaţiilor umane.

— Aşa cum le vezi dumneata, degradate.

— Aşa cum sînt... de fapt şi aşa cum vor fi mereu. Totul e... să ştii... să ştii să aşezi cursele... domnişoară. Să prinzi pe alţii, dar să nu cazi niciodată în capcană.

Acum, Lindsay se apropiase, cu paşi tot mai nesiguri, de prizonieri. Întindea tocmai mîna spre Heda, ca pentru a o bate pe umăr, cînd Simion sări în sus, ca un resort. Izbutise să-şi desfacă lanţul, cu ajutorul unei dălţi minuscule, ascunsă în mînecă, pe care bandiţii nu o observaseră. Lovitura pumnului

său îl culcă pe Lindsay la pămînt, unde acesta rămase nemişcat. Simion îi smulse fulgerător pistolul de la brîu şi-l îndreptă spre Erik. Traseră amîndoi în acelaşi timp şi ambele gloanţe îşi nimeriră ţinta. Erik se prăbuşi peste măsuţa cu băuturi. Trupul lui zvîcni de cîteva ori, ca parcurs de friguri şi pe urmă încremeni. Simion, rănit la umăr, căzu în genunchi, dar reuşi, cu un efort supraomenesc, să se tîrască pînă la Olaf, pentru a-i da dalta. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Olaf se liberă curînd de lanţ şi după ce îl bandajă pe Simion cu batista sa, îi desfăcu şi Hedei lanţul, îl legă apoi pe William Lindsay. Cît despre Erik, acesta nu mai era viu. Simion îşi revenise între timp în fire.

Se pregăteau tocmai să caute ieşirea din peşteră, cînd o lumină puternică îi orbi. Auziră paşi care coborau, apoi voci cunoscute, tot mai apropiate. Cînd, în sfîrşit, se obişnuiseră cu revărsarea de raze, Odin şi Arne erau lîngă ei. Sus, la intrarea în peşteră, zăriră silueta lui Mikael, care păzea doi oameni cu mîinile legate la spate.

Redactor responsabil: TUDOR POPESCU
Tehnoredactor: GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 01.09.1966. Bun de tipar 26.11.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7495. Tiraj 80.140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m². Format 700 ×1000/32. Coli editoriale 2. Coli de tipar 2. A.T. 17.778. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R-93.

Tiparul executat sub comanda nr. 60 577 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București – Republica Socialistă România
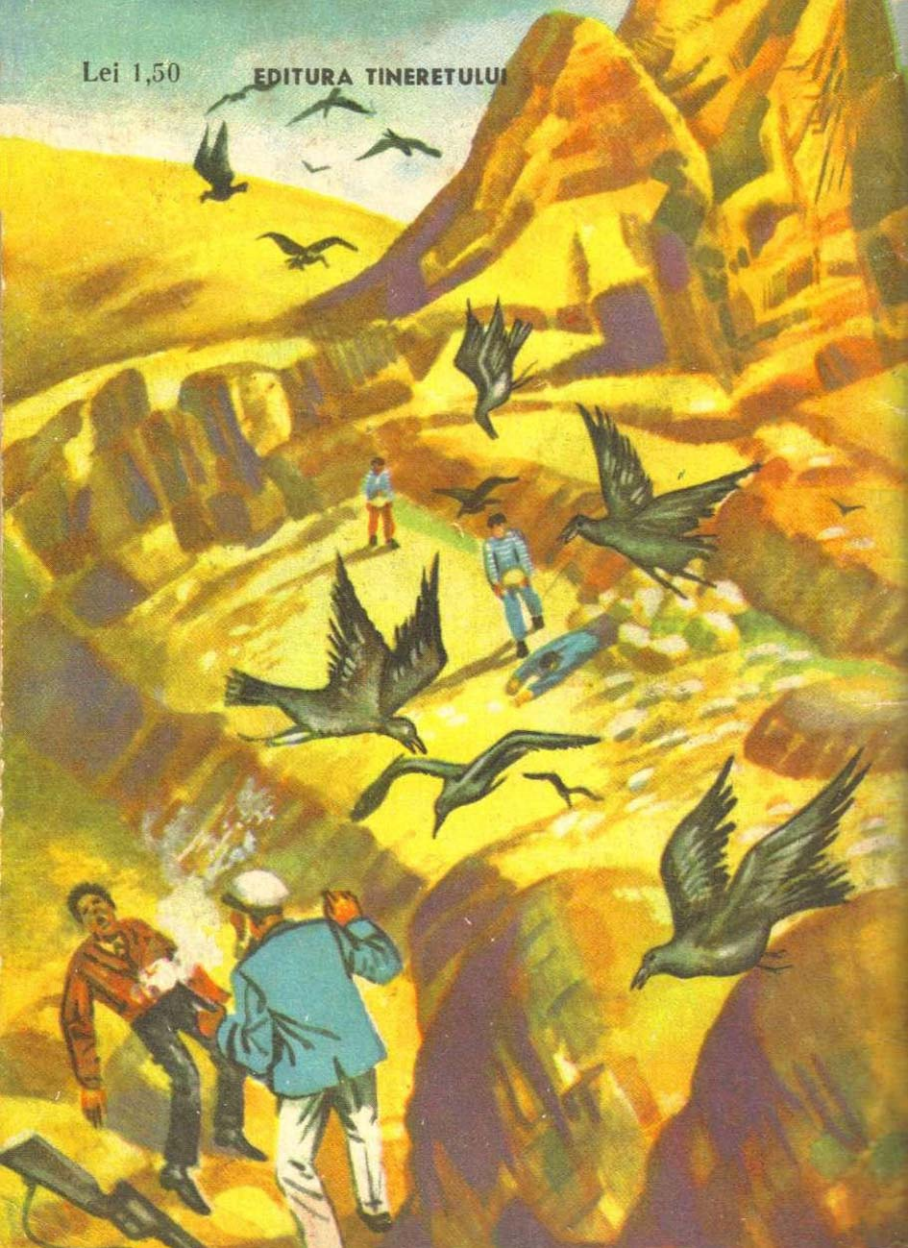
Lei 1,50 EDITURA TINERETULUI